

לב:

השוחט פרק שני חולין

מסורת הש"ס

(א) לעיל כא. ע"ש, (ב) לעיל
כא. תמידה יא: [ג] נדה כד.
(ג) גי רש"ל וחלל שלה ניכר
נבילה, (ד) ויכחות ל. ושם
נשמך, (ה) לקמן סט.
(ו) ויכחות חב.

נלין הש"ס

גמ' ועוד הא תנן.
כרשכ"ל הנידסא הא תניא:
שם הא תנן ואח"כ, ועין
יומא מא ע"א:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ועוד ה' חניא
ואחר כך: (ב) שם מדבצי
ר' זרל: (ג) רש"י ד"ה
נקיבת הושט ופסוקת
הברגרת אלמל:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] י"ש"י ד"ה אלמא וכו'.
ולבסוף שחט שלא במקום
חתך נמי וכו' כ"ל:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

[6] והדר ביה ר' יורא
 מדכחי ר' יורא דכחי ר'
 יורא: **[7]** אשטח
 בפקוק חתך וכו' מחי:
 ודורו ושנו וקמי
 במשנת החורף: **[8]** הימ
 לעני סתם: **[9]** התת
 וסבירא לר' כיון: **[10]** דהא
 אסבירא ליה ר' יורא:
[11] דמחניא ליה חשיב
 לטורו מדי נבלה דתן
 תת: **[12]** אלא טעמא דהא
 מקומס: **[13]** אדעת
 הקנטרס שאין נראה לו
 לומר דר' יורא מלי:
[14] מדכחי ר' יורא
 דר' יורא קובי: **[15]** ומשני
 לעולם א' חור בן מן
 הבני: **[16]** זה א' אפסר
 להיות אלא טעם:

טרפה היא ולא נבלה וכיון דחזר
פזת מני: ששט. את הושט ולבסוף
גרס לה דמיא. דהא קודם שהתחיל
שעמא היא: פסק את הגרסתו.
אלמא אחינו חסד ולבסוף שטתו

למה דבי יעבב נבלה ויהודה לא דבי
עקיבא: אלא. הוה דאלו טרפוט
לאלו טרפוט דוקא קאמר אלא אלו
אסורות קאמר: ויש מן נבלות.
כגון נקבת הוושט ופסוקת הגרגרת
לחיתרע נתקם ששיתו דידרו ואיין.
הוו טרפוט: וליחשוב נמי דחוקי.
לדיקון דאמרת נבלות מימנו הם
ליחשוב נמי הך: נבלה. ואפילו
אסורות: רשב"ל אמר. לא תחני
אלו אסורות אלא אלו טרפוט ונמי
תיקשי: כאן ששטת במקום חסך.

בזלומר מתייחן דהכא שחט במקום
חתך במקום שנפסק רוב הגרגרת
כבר: ואח"כ ניקבה הריאה. בין
שחיטת קנה לשחיטת הוושט: אלא.
בין דריאה תלויה בקנה ושחט
הקנה הו' כמו שניטלה כולה מן

הבהמה ומונחת בכל ותו לא מיטרפה
גם בהמה וגבי נסקק ולבנקף שחט א'
זמי כיון לדונא פסוק דלא פסקת
הגרבת ברובא הוא הויא לה כמנחה
בדיוקלה ושבו אין לבהמה זו בשעת
שחיטה אלא סימן אחד ובה אינה
יולאה מדי גביה: אלא אמר רבי
יופת. משנה זו דלאו טריפות רבי
עקיבא אמר קודם שחור זו ומשמתי
דקמי יהודה לו רבי עקיבא לאחר
חורה: ומשנה. דלאו טריפות אחר
משנים צדית המדרש לא וזה
מקומה לא שכתוב התנאים ולא
עקיבא ממשתים אע"פ שחור זה רבי
עקיבא וחורו ושנו וכענין [ב]כמשתים
אף לאחר החורה. ואע"פ שזו קודמת
לו אין סדר למשנה ואע"פ דבחבדא
מסתמך למחין בלפי דיריהן (פ"ח.)
יש סדר למשנה ה"מ אריות (פ"ח.)
מחלוקת או מחלוקת ואח"כ סתם
שהקפידו החכמים בקדורו משום

[illegible]

וְחָן לַמִּשְׁכָּה: הַסֵּה. דְּסִכְרֵיהּ אֵין
 אֶל מִיטְרָפָא שְׂאִין טְרַפָּה לְחַזֵּי חֵית
 טַעֲמָא מְשִׁים דְּלִמְרִינָן כְּמִנְהָן דְּמִנְחָא
 רַבֵּי יוֹרֵא. מַהֲאֵי טַעֲמָא אוֹרֵי
 וְלֹא דְמִיָּה בְּזִרְהֵא אֲבָל כְּנֵי מַעֲשִׂים
 וְיִמְנָן דְּהִדֵּר בִּיה מְדַבְּעֵי רַבִּי יוֹרֵא
 מִן אַחֲרֵי שְׁחִיתָה הִקְנֵה הִדּוּא לְעוֹלָם
 שׁוֹן לְסִימֵן שׁוֹן לְעוֹלָם מִיָּד בְּכֹלֵה
 שׁוֹן נִשְׁחַט לִבִּי דְּבִרִּים [לְהִסְתָּר] אֲחִילֵה
 מִי לֹא בָּא לְהִסְתָּר אֲחִילֵה שְׁהִי
 אֵין שׁוֹן אֵין שְׁחִיתָה מִטְּרַפּוֹת וְאֵעִיג
 נְמִי נִשְׁחַט אוֹ לְמַחֵי כִּיּוֹן דְּרִאשׁוֹן אֲף
 טְרַפָּה לְשׁוֹן: סִימֵן דְּרִאשׁוֹן לְסִימֵן שׁוֹן
 לְסִימֵן דְּרִאשׁוֹן. דְּרִאשׁוֹן הוּא דְּמִיָּה
 לֹא מִיָּה אֲלֵטְרָפָא בְּזִידֵי דְּרִאשׁוֹן לְהִסְתָּר:
 רַבֵּי יוֹרֵא אֲלֵטְרָפָא הוּלֵיךְ הַעֲוֵר אֵת יְדוֹ
 מִן דְּרִאשׁוֹן כּו'. וְהֵאֵל דְּלֵאֲלֵטְרָפָא בְּזִבְחָהּ
 אֵין טְרַפָּה שְׁחִיתָה יֵשׁ לוֹ שְׂאִי מִמֶּנּוּ
 וְיִמְרִים מִנֵּי טְרַפָּה שְׁחִיתָה וְקַבְּעֵי דְּלֵאֲלֵטְרָפָא
 וְיֵשׁ לוֹ בָּא לְחֹתוֹ אֲבָר אֲלֵל לְהִסְתָּר:
 מִי

משוב
בשר
והא
שפיר

פסוקת הגרגרת אמר רבא
שחט ולבסוף פסק כאן שפסק
שחט ולבסוף פסק נפסלת
ולבסוף שחט כי דבר אחר
דמיא איתיביה רב אחא בר
אבא את הוושט ופסק את
הגרגרת ואחר כך שחט
אימא וכבר שחט את הוושט
השתי תשובות בדבר חדא
דעוד י"הא (ב) תנן ואח"כ
אלו אסורות קתני ויש מהן
טרפות וליחשוב נמי דחוקיה
שאה גיסטרא נבלה וליחשוב
דאמר רבי אלעזר נבלה
נבלה כי קתני נבלה דלא
אבל נבלה דמטמאה מחיים
שמעון בן לקיש אמר כאן
תך כאן ששחט שלא במקום
החך נפסלה בשחיטה היא
תך כי דבר אחר גרם לה
אמר רבי שמעון בן לקיש
שמעון בן לקיש שחט את
קבה הריאה כשרה אלמא
וקולא דמיא הכא נמי כמאן
דמיא אלא אמר רבי חייא
וי יחנן לא קשיא כאן קודם
לחורר (ז) ומשנה לא זוה
אמר רבי שמעון בן לקיש
ואח"כ ניקבה הריאה כשרה
רבי שמעון בן לקיש אלא
וי ריאה תלויה בקנה אבל
מתקין לה רבי זירא מאחר
דימי טרפה התרת מה
לי בבני מעיים והדר
(ב) דבעי רבי זירא ניקבו
וימון לסימן מהו מי מצטרף
בין שני לטהרה מיד נבלה
לאו היינו דבעי אילפא
ידו בין סימן לסימן מהו
מי

זיה	שהוא סמוך לעור והואשט
אלה	כיון דמקצתה אשתחית וואו
רמי	דהא לא פגירא? לרבי זורא
דסבר	דניקולא דמיא: וודר בי
סימן	דעממא משום דלמנחא בדי
דהוי	מיטערפא שהושט עדין קיי
מן	ניקבו בני מעיים בין סימן ל
יקבה	ראשון: מי מלטרף סימן ר
שאין	אל לא. מי אמרנין סימן ר
	ולטרה מדי נבלה וסימן
	נערפה אלא לטרה וכוין ל

אִייה	דסימן ראשון לטהר מידי נבלה
אמר	לטהרה מידי נבלה נשחט
מידי	גרסינן ולא גרסינן סימן ש
לאו	לאינטרופי לשני לטהר אבל ש
ליה:	הכי גרסינן ואמרינן לאו היי
	צין סימן לסימן מי מטטרף

ודם שחיטה אמרינן התם דליתו אבר
ותכה מגע נבלה דברי רבי מאיר וחכמים
ראשון נשחט להחיר ולטהרה וסימן

יה. ואם תאמר אמאי לא פריך
ומר (לעיל דף כ:): נשברה מפרקת ויר
צלה לאלא אם כן נפסק גמי חוט השדר
שדברה לחוד אסור אבל מחזקיה פריך
דינבל אחילי

נקבות הוושט
לא קשיא כאן ש
ולבסוף שחט
בשחיטה היא פ
גרם לה ליפסל
הוא לרבא ש
הגררת פסק א
את הוושט נבלו
מעיקרא אמר ל
דהיינו קמייא
אלא אמר רבא
נבלות ויש מהן
דאמר חזקיה ו
נמי דרבי אלעי
יך ויחלל של
מטמאה מחיים
לא קנתי רבי
שישחט במקום
חתך שחט במק
שלא במקום
ליפסל דמיא ו
הבי והאמר רב
הקנה ואח"כ
כמאן דמנחא
דמנחא בדיקול
בר אבא אמר
חזרה כאן לא
ממקומה גופא
שחט את הקנה
אמר רבא לא א
בריאה הואיל
בבני מעיים לא
שנולד בה
לי בריאה מ
ביה רבי זירא
בני מעיים בין
סימן ראשון ל
או לא ואמר
הוציא עובר א

ימור קמיבעיא ליה ועוד דקאמר דהא
 וירא א' נקבו לא הוה ליה למימר טע
 גמי רבי זירא כו' אבל מדמקשה מדברי
 חזו בו והבי פריך מדמקשה למימר
 מעיים שבכל מקום ס' להויר ש"מ
 ולא שייך למיבטי נקבו בני מעיים דר
 ליה נקבו אפילו נשטט הוושט מחילתי
 ת לחאי חיות ומשני יא' לעולם לא
 שהויר דבאר פריך כיון דשרי
 קנה א' זריא פשרי ס' לא אלא מטעם
 חיות ואם כן גס בבני מעיים תחיר:

רבינו אברהם אבן עזרא זצ"ל
הוא שכתב וז"ל: "אשר לא ידעו
הנביאים כי יבנה בית המקדש
במקום הזה".

ר. נתר בשחיטת אמו אבל הוליא ידו
 יו"ל דתקן התם [עכ.] שחט את אמו ואח"כ
 את ידו בין סימן לסימן מהו סימן

וליהשוב נמי דח
דזעירי
עמה נבלה וי"ל דאיה
מני לה דנפסק חוט
דמזרחים ליה גימטריא

וְהַחֲלֹמָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ
 חוֹט הַשָּׂרֵה קִיָּם בְּ
 מִנְחָן וְזָלַע מִנְחָן וְחוֹטוֹ
 דָּקְרִי לִיָּה רַב גִּטְסֵרְהוּ
 (לְקָמָן נֵז.) אִי נִמִּי שֶׁ
 לִמְטֵה מִנְחָן הַפְּרָשׁוֹת
 בְּפִסְקֵת חוֹט הַשָּׂרֵה
 קִשִּׁי לִיָּה דִנְחָשׁוֹ
 אֲלֹעֶזֶר וְהָא לְקָמָן
 (דָּף מֵב.) מִפְּרָשׁ לִלְלָה
 וְכֵן שֶׁמֶתְחָא מִשׁוֹד
 כֵּן שֶׁאֵין כְּמֵה מִיָּה
 יֵינִי אֲסוּרָה כְּמוֹ אֲלֹלֵה
 אֲסוּרֹת קָמִי
 מִשְׁמַע לִיָּה לִרְאִי
 דְקָמִי לִכֵּן שֶׁאֵין
 הַלָּשׁוֹן דְּעַפְשִׁי הוּא
 יִכְוֵל לִחְיוֹת עוֹד מִשׁוֹד
 אֲמִי פִרְץ וְלִיחְשׁוֹד
 זִמְמָה שֶׁחֲמִי רִגְלִיָּה
 וְלִמְעַלָּה אֲחִי צְבֹה
 וְכֵן שֶׁפִּיר שֶׁמֶתְחָא
 הִיָּךְ וְחֻלְלָה שְׁלֵה
 לִמְחַשְׁבֵּי יוֹ"ל דְּלִמְעַלָּה
 וְלִמְעַלָּה אֲסוּרָה יֵינִי
 גִּידִים אֲזֵל לִמְעַלָּה
 נִשְׁכַּר הַעֵלֶם דְּלִמְעַלָּה
 הַמִּקְשָׁה (לְקָמָן דָּף טו)
 כִּשְׁאֵין עוֹר וְיִשְׁכַּר
 שֶׁמֶיָּה צִנְעָם
 אֲמִי הַמְחֻבֵּר לְקוֹף
 שׁוֹם כְּבִרְתֵּה הַעֵלֶם
 (לְעִיל דָּף כֵּא.) פִּ"ה יִנְיִט
 וְהַעֲרֹף חוֹפִין עַד אֶזְלִי
 חִירָא טַרְפָּה:
 יִירָא פִ"ה מִמֶּה שֶׁ
 צִירָא לִי בִּצְנֵנָה
 טַעְמָא מִן מִשׁוֹם
 צִדִּיקוֹלָה דְּלִמִּי וְנִפְרֵשׁ
 בִּין מַעֲיִים בִּין סִימָנִים
 בִּין קֵנֶה לְיוֹשֵׁב
 מַחֲלָה חוּי מַעֲיִים
 צִדִּיקוֹלָה דְּלִמִּי וְנִפְרֵשׁ
 שֶׁאֵין מִן יִצִּיל דְּרֵבִי
 לְקַשֵּׁה דִנְקָנָה בִּין
 וְעוֹד דְּמַשְׁנֵי רַב וְיִרְרֵל

קאמער ליה הוה ליה
רבי יונה מדעני רבי
והרד ניה רבי יונה
יורה שמע שמה רבי
לי בריהם לוי לוי
דאין טרפות לחאי חיו
לסמן ומתלה מיע
פשיטא ליה דיש טר
בעיא אולינא דרנא
הרעה אחר שמיטה
טרפות לחאי

ואמרינן לאו היינו
מאילפא
אלא מי מזערף סיין
נכלה גמרא הוא
היינו דבעי אילפא

המקשה (לקמן סח:). ט
דמהניא ליה שמיטה לט
(שם סט.) הוליא עובד